

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 364/08-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. januára 2009 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti A. N., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. C., B., vo veci namietaného porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Tpo 40/08 z 9. júna 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva A. N. podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Tpo 40/08 z 9. júna 2008 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Krajský súd v Bratislave je **p o v i n n ý** uhradiť A. N. trovy právneho zastúpenia v sume 223,53 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a päťdesiattri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. C., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. I. ÚS 364/08 z 5. novembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. N., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. C., B., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 40/08 z 9. júna 2008 (ďalej len „uznesenie z 9. júna 2008“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu hraničnej a cudzineckej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) sp. zn. ČVS: UHCP-12/OVZTC-2008 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin prevádzactva podľa § 355 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Konanie proti sťažovateľovi je v súčasnosti vedené pod sp. zn. ČVS: UHCP-17/OVZTC-2007.

Sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 107/08 zo 17. februára 2008 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 323/08 zo 16. mája 2008 prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu. Krajský súd uznesením z 9. júna 2008 rozhodol o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V podľa § 194 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak, že

napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a sťažovateľovu žiadosť o prepustenie zamietol. Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa.

Sťažovateľ však vo svojej žiadosti o prepustenie z 28. apríla 2008 okrem písomného sľubu „*žiadal aj prijatie ponúknutej peňažnej záruky, ako aj prijatie dohľadu probačného a mediačného úradníka ako náhradu mojej väzby. S týmito žiadosťami sa však Krajský súd v Bratislave vôbec nezaoberal a ani o nich nerozhodol. Čím podľa môjho názoru Krajský súd v Bratislave porušil čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.*“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že krajský súd uznesením z 9. júna 2008 porušil jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, zruší toto uznesenie krajského súdu a prikáže krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu a prizná mu náhradu trov konania.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti sťažovateľa podaním doručeným 20. novembra 2008 vyjadril krajský súd, ktorý uviedol: „*senát Krajského súdu v Bratislave 5 Tpo konštatuje, že vo výrokovej časti uznesenia, došlo k pochybeniu v tom, že senát opomenul uviesť výrok o tom, že podľa § 81 Tr. por. ponúkaná peňažná záruka, sa neprijíma.*

Krajský súd sa však jednoznačne pri rozhodovaní zaoberal skúmaním podmienok na prijatie inštitútu na nahradenie väzby a dospel k záveru, ktorý uviedol i v odôvodnení rozhodnutia, že na použitie žiadneho inštitútu, nahrádzajúceho väzbu, nie je záruka v osobe obvineného tak, ako to predpokladajú ustanovenia Trestného poriadku, hoci vo výroku uznesenia odvolacieho súdu, rozhodoval iba o sľube obvineného.

Senát odvolacieho súdu, riadiac sa týmito úvahami, je toho názoru, že jeho pochybenie vo vzťahu k chýbajúcemu výroku o ponúknutej peňažnej záruke, resp. o nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, by neznamenal, že ak by sa ho nebol dopustil, bol by sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu. Potreba ponechania obvineného vo väzbe bola zdôvodnená i v rozhodnutí odvolacieho súdu

5 Tpo 18/2008 zo dňa 06. 03. 2008, pričom tieto dôvody sa do dňa 09. 06. 2008 nezmenili. Ani okolnosti, ktoré uviedol sťažovateľ v podaní zo dňa 25. 04. 2008, ohľadne svojich majetkových pomerov, nezakladajú reálnu možnosť prípadného stanovenia takej výšky peňažnej záruky, ktorá by vzhľadom na osobu obvineného a okolnosti prípadu mohla byť adekvátna.

Základným hľadiskom, ktoré treba brať do úvahy pri rozhodovaní o prijatí peňažnej záruky aj pri stanovení jej výšky, je otázka, či a aká výška sumy, ktorá tvorí peňažnú záruku, dostatočne, odstráni odôvodnenú obavu z konania obvineného, uvedeného v ustanovení § 71 ods. 1 Tr. por. a či so zreteľom na jeho majetkové pomery, resp. majetkové pomery osoby, ktorá peňažnú záruku ponúka, by bola strata peňažnej záruky takou citel'nou ujmom, ktorá odôvodňuje predpoklad, že preváži nad obavou z konania obvineného, uvedeného v § 71 ods. 1 Tr. por.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 40/08 z 9. júna 2008. Týmto uznesením krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 323/08 zo 16. mája 2008 (uznesenie, ktorým bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu), zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a rozhodol o neprijatí písomného sľubu sťažovateľa.

K namietanému porušeniu sťažovateľových práv malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd nerozhodol o sťažovateľových návrhoch na nahradenie jeho väzby ďalšími prostriedkami, a to peňažnou zárukou a dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Ústavný súd vyslovil, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou (III. ÚS 38/01).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že zo základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. z práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru vyplýva,

že v prípade, ak osoba, ktorej osobná sloboda je pozbavená väzbou, požiada o nahradenie väzby sľubom, súd rozhodujúci o väzbe je povinný sa s touto žiadosťou náležite vysporiadať, pretože v opačnom prípade dochádza k porušeniu označených práv (m. m. I. ÚS 87/04, III. ÚS 240/06).

Článok 17 ods. 2 ústavy obsahuje pri väzbe také práva, akými sú napríklad: právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu, právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 8/04).

Z listinných dôkazov v predmetnej veci ústavný súd zistil, že sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu 29. apríla 2008 doručil Okresnej prokuratúre Bratislava V podanie označené ako „*Žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu*“. V tomto podaní sťažovateľ navrhol, aby okresný súd „*po posúdení a zohľadnení všetkých uvedených skutočností, prijal ako náhradu väzby môj písomný sľub alebo prijal mnou ponúknutú peňažnú záruku alebo nariadil dohľad probačného a mediačného úradníka, ktorému sa podrobím aj s prípadnými primeranými povinnosťami a obmedzeniami, ktoré mi budú zároveň určené*“.

Okresný súd o tejto žiadosti rozhodol uznesením sp. zn. 0 Tp 323/08 zo 16. mája 2008, ktorým sťažovateľa prepustil na slobodu.

Krajský súd svojím uznesením z 9. júna 2008 o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 323/08 zo 16. mája 2008 rozhodol tak, že prvým výrokom tohto uznesenia podľa § 194 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu, druhým výrokom podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu a tretím výrokom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa.

V rámci svojho vyjadrenia podaného k tejto sťažnosti krajský súd, resp. v tejto veci rozhodujúci senát krajského súdu priznal, že „vo výrokovej časti uznesenia, došlo k pochybeniu v tom, že senát opomenul uviesť výrok o tom, že podľa § 81 Tr. por. ponúkaná peňažná záruka, sa neprijíma“. Krajský súd však v tejto veci skúmal, či v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na nahradenie väzby inými prostriedkami, o čom svedčí skutočnosť, že v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „na použitie žiadneho inštitútu, nahrádzajúceho väzbu, nie je záruka v osobe obvineného tak ako to predpokladajú ustanovenia Trestného poriadku“. Podľa krajského súdu „pochybenie“ spočívajúce v nerozhodnutí o ďalších sťažovateľom navrhovaných prostriedkoch nahradenia väzby „by neznamenal, že ak by sa ho nebol (krajský súd, pozn.) dopustil, bol by sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu“. Z obsahu vyjadrenia krajského súdu tiež vyplýva, že podľa neho v danej veci neexistovala reálna možnosť, že by v prípade sťažovateľa v danom štádiu konania krajský súd rozhodol o nahradení väzby niektorým z miernejších prostriedkov obmedzenia osobnej slobody.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak

b) obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaneho prípadu za dostatočný a prijme ho, alebo

c) s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Podľa § 81 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie rozhodnúť o ponechaní obvineného na slobode alebo o jeho prepustení na slobodu aj vtedy, ak obvinený zložil peňažnú záruku a súd alebo sudca pre prípravné konanie ju prijme.

Podľa § 81 ods. 2 Trestného poriadku s prihliadnutím na osobu a majetkové pomery obvineného alebo toho, kto za neho zloženie peňažnej záruky ponúka, na povahu spáchaného činu a výšku spôsobenej škody rozhodne súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie

a) o výške peňažnej záruky a spôsobe jej zloženia; súčasne môže obvinenému uložiť splnenie primeraných povinností a dodržanie obmedzení, alebo

b) že ponuku peňažnej záruky neprijíma.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že právny poriadok Slovenskej republiky pozná ako samostatný inštitút žiadosť o prepustenie na slobodu, ktorou sa obvinený môže domáhať prepustenia na slobodu argumentujúc neexistenciou väzobných dôvodov, a súčasne popri tomto inštitúte v Trestnom poriadku existujú prostriedky, ktorými možno väzbu nahradiť. Medzi uvedené prostriedky patrí aj peňažná záruka (§ 81 Trestného poriadku) a dohľad probačného a mediačného úradníka nad obvineným [§ 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. V týchto prípadoch obvinený vôbec nemusí spochybňovať existenciu dôvodov väzby, ale tvrdí, že účel jeho väzby je možné dosiahnuť aj miernejšími prostriedkami, napr. zárukou záujmového združenia občanov alebo dôveryhodnej osoby, písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka, alebo peňažnou zárukou.

V preskúmanom prípade je preukázané, že sťažovateľ požiadal podaním z 25. apríla 2008 o nahradenie jeho väzby písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka alebo peňažnou zárukou. Vo vzťahu k jeho žiadostiam o nahradenie

väzby iným prostriedkom krajský súd v rozhodnutí z 9. júna 2008 uviedol: «Čo sa týka rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 80 odsek 1 písm. b) Trestného poriadku, je potrebné uviesť, že prostriedky nahrádzajúce väzbu obsiahnuté v tomto ustanovení sú len možnosťami a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. V prípade sľubu musí byť splnená podmienka, že súd považuje sľub za dostatočný, a to vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu. Pod pojmom „vzhľadom na osobu obvineného“ pritom treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré existujú v čase rozhodnutia.

Krajský súd preskúmal podmienky na prijatie daného inštitútu na nahradenie väzby a dospel k záveru, že prijatie sľubu neodôvodňujú žiadne okolnosti prípadu a na použitie týchto inštitútov nie je záruka ani v osobe obžalovaného tak, ako to predpokladá citované ustanovenie. Jeho písomný sľub v týchto intenciách preto nie je možné považovať za dostatočný.

Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. na podklade podanej sťažnosti zrušil napadnuté uznesenie a podľa § 79 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol o podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu tak, že túto zamietol a zároveň rozhodol v zmysle § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. o ponúknutom sľube obvineného, ktorý neprijal.»

Z uznesenia krajského súdu z 9. júna 2008 je zrejmé, že ním krajský súd nerozhodol o žiadostiach sťažovateľa o nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a o nahradenie jeho väzby peňažnou zárukou. Táto skutočnosť je zrejماً jednak z výrokovej časti tohto uznesenia, vzhľadom na neexistenciu samostatného výroku týkajúceho sa uvedených prostriedkov náhrady väzby, a taktiež aj zo samotného odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorom sa krajský súd splnením podmienok nahradenia väzby inými prostriedkami navrhnutými sťažovateľom okrem písomného sľubu vôbec nezaoberal.

Vzhľadom na to, že uznesením krajského súdu nebolo preskúmané a rozhodnuté o sťažovateľom riadne v rámci konania uplatnených oprávneniach (o dvoch prostriedkoch

nahradenia väzby), nemožno toto uznesenie, v ktorom krajský súd neaplikoval dôsledne § 194 ods. 1 Trestného poriadku, označiť za ústavne súladné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že uznesením krajského súdu z 9. júna 2008 došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd zistil, že uznesením krajského súdu z 9. júna 2008 došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru. Na okresnom súde bola v predmetnej veci podľa zistenia ústavného súdu podaná obžaloba, ktorá je vedená pod sp. zn. 1 T 112/08. Okresný súd v predmetnej veci o väzbe sťažovateľa, resp. o jej ďalšom trvaní rozhodol rozhodnutím 4 T 112/08 zo 4. augusta 2008. V dôsledku skutočnosti, že namietané rozhodnutie krajského súdu o dôvodoch väzby sťažovateľa nad rámec nedostatkov zistených ústavným súdom obstoja, ako aj vzhľadom na to, že zákonnosť rozhodnutia v tejto časti (vo vzťahu k rozhodovaniu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu a o nahradení väzby písomným sľubom) nebola sťažovateľom vôbec namietaná, a súčasne aj so zohľadnením zmeny jurisdikcie súdu v tejto veci, v ktorej už medzitým bolo vydané nové rozhodnutie o väzbe sťažovateľa,

ústavný súd dospel k záveru, že návrhy rozhodnutia sťažovateľa v časti, v ktorej navrhoval zrušenie uznesenia z 9. júna 2008 a svoje prepustenie na slobodu, sa stali bezpredmetnými.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceníteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2008 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu 191 Sk.

Ústavný súd právnemu zástupcovi sťažovateľa za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008 (príprava a prevzatie veci, písomné podanie súdu) priznal odmenu 6 352 Sk (2 x 3 176 Sk) vrátane úhrady režijného paušálu 382 Sk (2 x 191 Sk), teda spolu v sume 6 734 Sk, t. j. 223,53 €.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2009